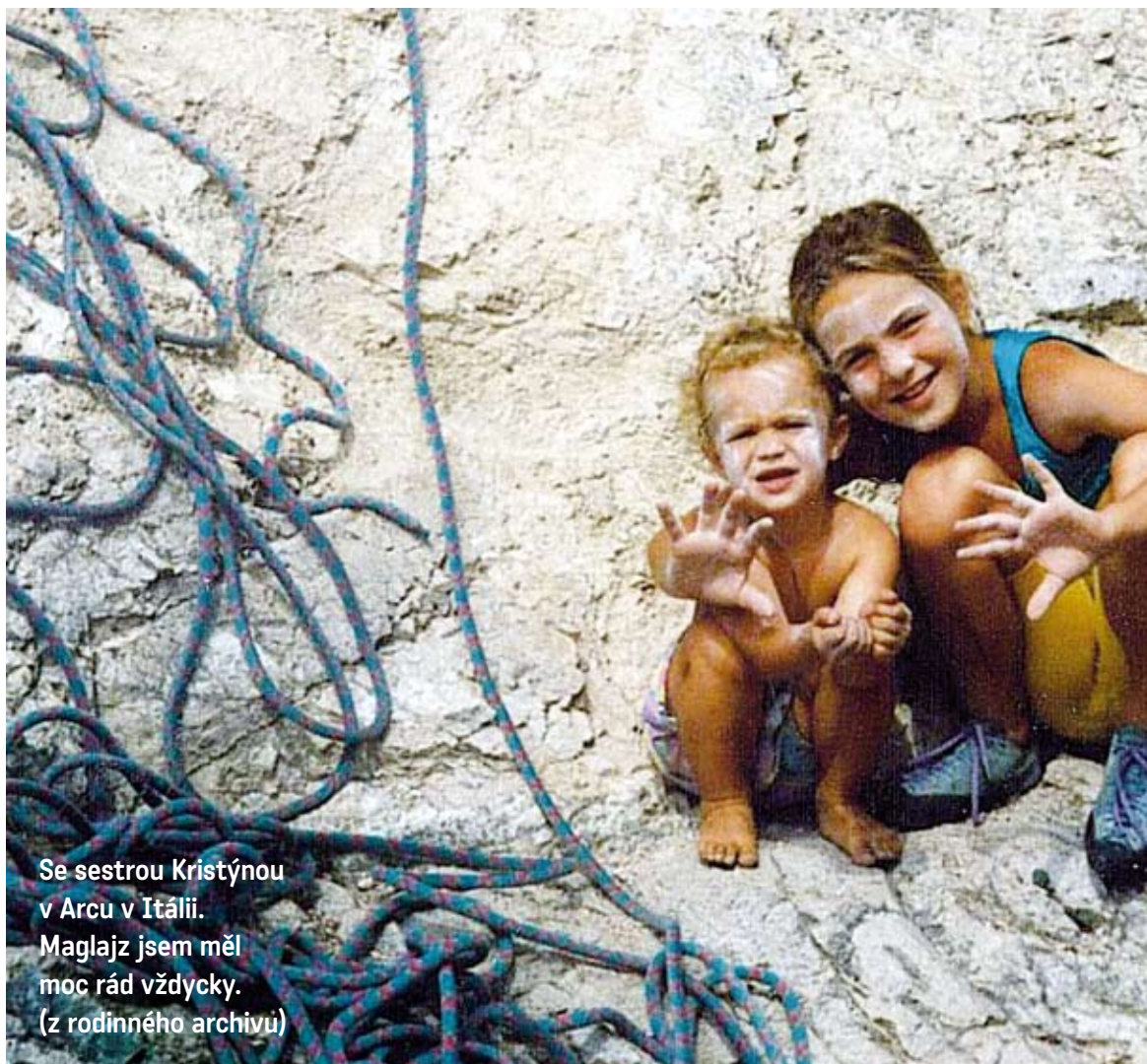

**Motto: „Žiju, abych lezl, lezu, abych žil.
Lezení mě baví tak, až je to vůči ostatním nefér...“**

Zřejmě nejvíc lidí zaregistrovalo moji existenci, když jsem zlezl stěnu Dawn Wall v americkém národním parku v Yosemitech. Tuto událost vnímají jako nejzásadnější průlom v mé dosavadní kariéře. Proto bych svůj příběh mohl otevřít právě touto úspěšnou výpravou do jednoho z hlavních center skalního lezení, do rajského údolí všech náruživých lezců... jenomže by to byl příliš ostrý a necitlivý řez doprostřed. Kromě toho, i když jsem na svůj grandiózní úspěch hrdý a rád na něj vzpomínám, jsou i jiné lezecké momenty, kterých si cením ještě víc. Proto začnu pěkně zkraje a hezky popořádku.

Se sestrou Kristýnou
v Arcu v Itálii.
Maglajz jsem měl
moc rád vždycky.
(z rodinného archivu)

ZAČÁTKY

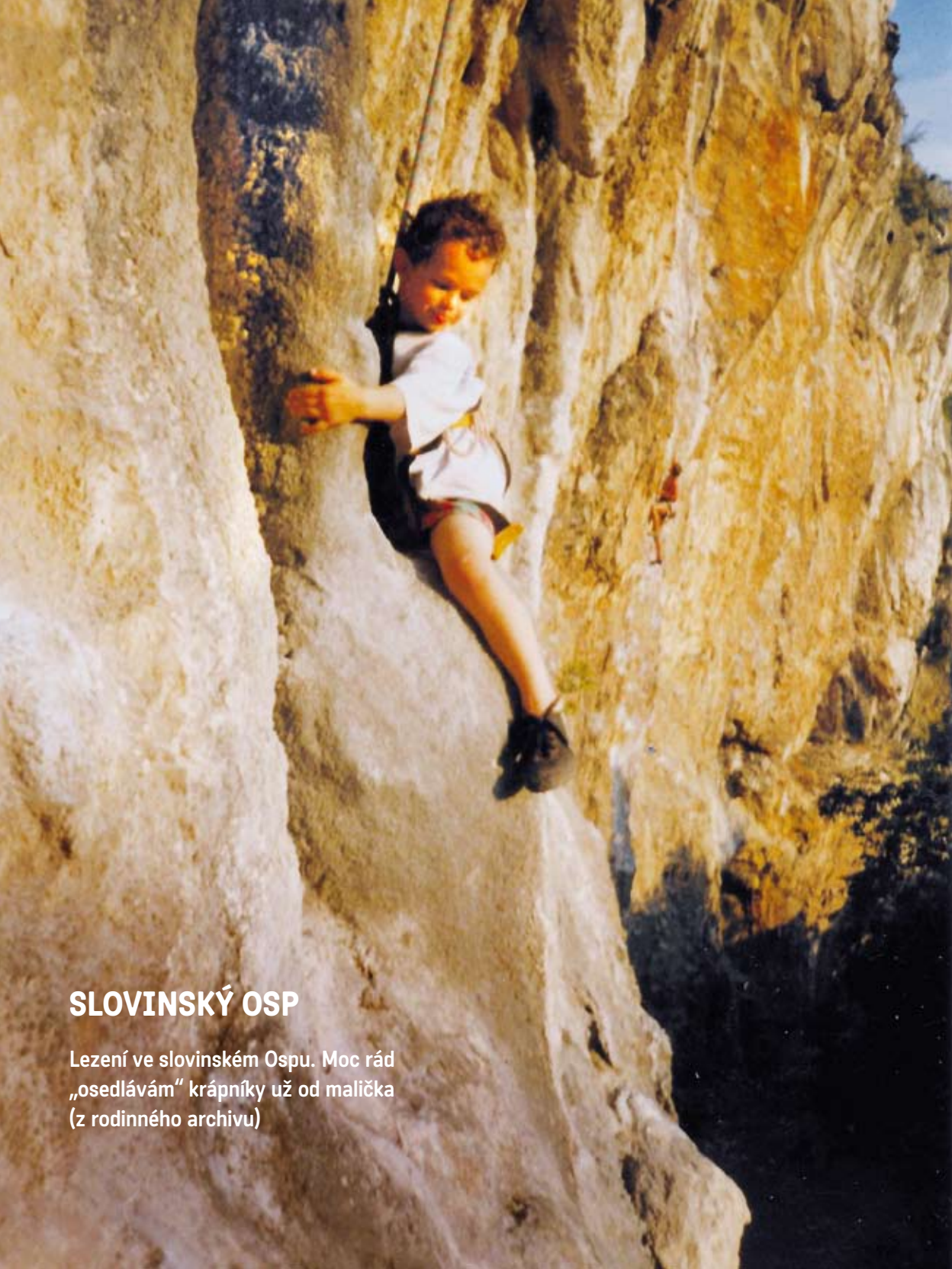

Byli jsme taková aktivní rodinka.

Když byli rodiče mladší, lezli, kdy to šlo. Skály se staly doslova jejich druhým domovem. Já si jako malý kluk hrál s kamarády pod skalami a díval se, jak ti starší a dospělí lezou. Takový způsob života jsem odmala považoval za naprosto přirozený. A bylo by asi divné a snad i nenormální, kdybych nakonec nelezl taky. Když jsem se narodil, rodiče nejezdili jen do skal jako pár let předtím. Jezdili jsme i na kolo nebo na lyže, v podstatě se každý víkend něco dělo.

Dovedete si představit, jak jsem vyrůstal a žil. Od určité doby jsem začal rodiče otravovat, aby mě pustili lézt. Otravoval jsem je tak dlouho, až je to přestalo bavit a nakonec mě lézt nechali. Pro začátek mi dokonce pořídili i na míru šitý lezecký „sedák“ neboli úvazek (dnes už lze pořídít sedák i pro malé děti, dříve to nešlo) a velmi pozvolna přešlo mé počáteční houpání se na laně a popolézání k jakémusi trošku vážnějšímu lezení.

Na první cestu, kterou jsem vylezl, si už dnes nepamatuju. Bylo to někdy snad ve třech letech. Maminka tvrdí, že jsem v deseti měsících vylezl z dětské postýlky, což je na desetiměsíční dítě docela výkon. Takže jsem s lezením začal vlastně už jako nemluvně. Zábradlí dětské postýlky bylo prý poměrně vysoké a překulit se přes něj

SLOVINSKÝ OSP

Lezení ve slovinském Ospu. Moc rád „osedlávám“ krápníky už od malička (z rodinného archivu)

nebylo jednoduché. Možná že se o to úspěšně pokusila i jiná batolata, ale já jsem to už tenkrát dovedl využít ve svůj prospěch.

Od té doby jsem už prý spal jen v normální posteli, abych náhodou při tom vylézání z dětské postýlky nespadl a neublížil si. Na své první lezecké úspěchy si tedy opravdu nemohu pamatovat.

Snad první výraznější zlom přišel v létě, kdy mi bylo šest let. Už i předtím jsme chodili na umělou stěnu, která byla tehdy v Brně, v hale na Rosničce. Tenkrát tam ještě nebyly cesty po barvičkách, ale stěna měla deset linií a v jedné linii byly jen šedé úchyty a jen jedna cesta nahoru. Vzpomínám si, jak dlouho se mi nedařilo vylézt ani tu nejjednější trasu. Pokaždé jsem vylezl o pár metrů a pak zpravidla přišel nějaký příliš dlouhý krok, na který jsem jednoduše nedosáhl. Tím to pro mě končilo. Asi v šesti letech už jsem vyrostl dost na to, abych tuhle cestu vylézt dokázal, a nesmírně mě to motivovalo. Hned vedle byla cesta ještě o něco náročnější, takže jsem se o ni pokoušel snad pokaždé, když jsme tam s maminkou zašli.

■ Já se svými prvními poháry
(z rodinného archivu)

■ Malý Adam leze po škodovce v Adamově
(z rodinného archivu)

■ (z rodinného archivu)

Později jsem si už začal troufat víc. Chtěl jsem lézt těžší cesty, ale rodiče byli zpočátku neoblomní. V přesvědčování mámy a táty jsem ale byl přeborník a můj věčný kolovrátek, který nemohli zastavit, je nakonec přesvědčil. Dovolili mi lézt i jejich cesty. Lezl jsem na druhém konci lana, což bylo bezpečné, navíc nechtěli, abych někam vylezl a potom tam hodinu v kuse visel a zároveň odmítal slézt dolů. Pokaždé jsem udělal pár kroků, a jak mi to teď připlouvá z paměti, někdy na konci léta jsem vylezl konečně i tu druhou, těžší cestu na umělé stěně.

Vzpomínám si, že jednou přišli do haly Rajfovi, jedni z členů naší početné lezecké rodiny. Rajfovi měli dvě dcery a obě, jak jinak, lezly – závodily na tehdejších mládežnických závodech a byly docela šikovné. Když mě viděly lézt, řekly mým rodičům: „Ten váš Adam leze dobře. Proč taky nejezdí na závody? Myslíme, že by měl.“

Nevím, jestli se to mým rodičům pozdávalo, ale když jsem to slyšel, zajásal jsem: „Jo, jasný! Jedem, jedem, jedem!“

Tak moc jsem po tom toužil, že jsem brzy na své první závody jel. Probíhaly v Chocni a já závodil v kategorii do devíti let. Jako šestiletý jsem byl ze všech nejmladší, přesto jsem

obsadil třetí místo. Dostal jsem pohár a myslím, že to byl předseda oddílu v Jeseníku, kdo mi pogrataloval a taky doporučil:

„Ten pohár si dej hezky na poličku nad postel.“

„Jenže já nad postelí poličku nemám!“ opáčil jsem po pravdě.

„Tak si ji poříd“, zasmál se, podal mi ruku a po chlapsku mi s ní zatřásl. „A na tu poličku si stav postupně všechny poháry, které na tebe určitě čekají. To abys na ně viděl a mohl je obdivovat.“

Jakmile jsme se vrátili domů, řekl jsem rodičům rozhodně: „Chci poličku nad postel!“

Pamatuju si, jak se na mě oba podívali. Když jsem jim však vysvětlil důvod, zrodila se polička. Táta mi ji tam přimontoval a já si na ni postavil svůj první pohár, na který jsem byl zaslouženě hrdý. Od té doby jsem chtěl na další a další závody a toužil jsem na nich být lepší a lepší.

Ale co vám budu vykládat! Nechci se vychloubat, ale hned na následujících regionálních závodech jsem vyhrál. Snad i proto, že na nich měli dokonce kategorie do sedmi let – všechno tak bylo o něco snazší.

Začal jsem lézt doopravdy a najednou jsem to začal brát jaksí vážně. Dokonce tak vážně, že jsem musel lézt každý den. Závody se konaly na podzim, v době, kdy jsem nastoupil do první třídy. Zanedlouho po prvním zlomovém vítězství jsme s maminkou a s rodinou Čermákových (měli také dvě dcery, které jezdily po závodech) jeli do Slovinska. Bylo to někdy ke konci října, možná začátkem listopadu. Moc se mi tam líbilo, víc než v Moravském krasu, protože skály tam byly krásné a méně oklouzané.

U nás na Moravě lidé zlezli cesty tolikrát, až skály ohmatali dohladka. Byl jsem radši, když rodiče jeli třeba na písek do Čech, do Prachovských skal. Pískovcové skály jsou i u nás na Moravě na Chříbech. Na Vysočině na Drátníku byla žula. Tam jsem to měl taky moc rád.

Ve Slovinsku mě to tenkrát bavilo ze všeho nejvíc. Mohl jsem si tam na druhém konci lana zkoušet trochu náročnější cesty, třeba 6b, 6c. Většinou jsem je nevyšlehl, ale byl jsem tomu blízko. Dobře si pamatuju, když jsem poprvé v životě viděl cestu, na níž byl krápník. Okouzila mě jedna z tamních z cest 7a+, především kvůli svému názvu: jmenovala se totiž Kinder Garden a ten název se mi moc líbil. Chtěl jsem si ji zkusit, protože byla převislá, ale nedovolili mi to.

„Je to na tebe moc těžké! Uděláš dva kroky, hned spadneš a budeš se akorát tak houpat v laně,“ slyšel jsem. Dnes si myslím, že rodiče nebyli daleko od pravdy, tehdy mě to ale frustrovalo, protože všechny starší děti si trasu zkoušely, a já nemohl. Zdálo se mi to ohromně nespravedlivé.

Přes zimu jsem trénoval o to víc. Jezdili jsme u nás po větších stěnách, třeba do Prahy. Nebylo pochyb o tom, že jsem lezení zcela propadl a postupně se i zdokonaloval.